

- Зает! Че кога ли не си зает? Няма край... Най-напред все папата,... Този папа ми беше станал по-умразен от дявола. Добре. Сега вече те коронясаха. Разпрата с венгрите се свърши. Латините не ни закачат. Какви нови грижи сам си намисляш? Само за да бягаш от мен! Да. Аз виждам повече. Ти не ме обичаш, никога не си ме обичал! - и тя отново потъна в сълзи.

Калоян се приближи до нея и се помъти да улови ръката ѝ.

- Не е верно, Целгубо. Гневът те заслепява...

Но тя издърпа грубо ръката си и го отблъсна.

- Съсипваш живота си и моя за празни работи! Кой ще ти признае? Колкото признака на братята ти... Гледай, гледай на какво си заприличал! Не ядеш и не спиш, губиш здраве и сили по невъзможни работи... И болярите са вече недоволни... Негодуват...

- От где знаеш?

- Знам!

Царят се замисли. Забрави досадата си от крамолата. Започна да се разхожда надлъж и нашир из стаята. Унесен, забравил всичко наоколо си.

С бързи стъпки, треперяща от яд, Целгуба излезе и отиде в стаята си. Хвърли гривни и огърлие на земята, смъкна новата си руба, запрати я в един ъгъл и като обори глава върху ложето си, дълго и нутешно плака.

Той беше отново съдия. И никога нямаше да се измени...

А буйната ѝ кръв жадуваше необятни простори, бляскави пиршества, турнири, звуци от рог, конски копита, волна песен...

Как хубаво се спеше когато вятарът свири край плъстената юрта в роцната степ... Да целиш с лъка си летящата птица когато препускаш в безкрайната шир...